

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **navrhovatele: Přípravný výbor na vyhlášení místního referenda v obci Černolice**, zastoupený zmocněncem Jiřím Mudrem, nar. 27. 3. 1976, bytem Černolice 41, proti **odpůrci: obec Černolice**, se sídlem Černolice 64, 252 10 Mníšek pod Brdy, **o návrhu na vyhlášení místního referenda**,

t a k t o :

- I. Návrh se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným zdejšímu soudu dne 8. 1. 2013 se navrhovatel domáhá vydání rozhodnutí, kterým by soud vyhlásil referendum v obci Černolice v termínu 29. a 30. března 2013 o otázkách:

„1. otázka: Chcete, aby Územní plán nebyl schválen ve stávající podobě, ale aby pozemky p.č. 304, 282/1, 283/1, 283/2, 283/3, 283/4, 283/5, 283/6, 283/7, 283/8, 283/9, 283/10, 283/11, 283/12, 283/13 (lokalita označená v návrhu Územního plánu jako Z10a) nebyly zařazeny do Územního plánu jako lokalita určená k bydlení se způsobem využití BI a požadujete ponechání stávajícího způsobu využití těchto pozemků dle aktuálních údajů v katastru nemovitostí.

2. otázka: Chcete, aby Územní plán nebyl schválen ve stávající podobě, ale aby velikost lokality a podmínky pro Regulační plán u lokality určené k bydlení se způsobem využití BI označené v návrhu Územního plánu jako Z9 (parcely p.č. 261/1, 261/40, 261/41 a 261/49) byly stanoveny tak, aby byl zachován výhled na Černolické skály ze silnice III. tř. č. 11510 směrem od Všenor po první křižovatku se silnicí III. tř. č. 11514 vedoucí od obce Černolice a dále aby byl zachován výhled na Černolické skály ze silnice III. tř. č. 11514 v úseku začínajícím první křižovatkou se silnicí III. tř. č. 11510 směrem od Všenor a končícím po 50ti metrech směrem od obce Černolice.

3. otázka: Chcete, aby Územní plán nebyl schválen ve stávající podobě, ale aby lokalita označená v návrhu Územního plánu jako Z2a (parcely p.č. 100/32, 100/37, 100/38, 100/39) byla upravena tak, že u parcel p.č. 100/32 a 100/39 bude ponechán stávající způsob využití pozemků dle aktuálních údajů v katastru nemovitostí a jako lokalita určená k bydlení se způsobem využití BI bude určen pouze pozemek p.č. 100/37 a to v rozsahu 2.100 m² ze strany navazující na pozemek p.č. 100/44.“

Vzhledem k tomu, že v rámci téhož návrhu se žalobci Jiří Horník a Jiří Mudr domáhali též vydání rozhodnutí, který by soud určil, že bod č. 1 usnesení zastupitelstva obce Černolice č. 3-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 ve znění „ZO schválilo zařadit do programu jako bod č. 5 schválení územního plánu“, a usnesení zastupitelstva obce Černolice č. 5-21-2012/ZO ze dne

19. prosince 2012 ve znění „ZO schvaluje usnesení k územnímu plánu v podobě, v jaké jej přečetl výkoný pořizovatel Ladislav Vích“, jsou nezákonné, rozhodl zdejší soud svým usnesením ze dne 9. 1. 2013, čj. 50 A 1/2013-83, tak, že se návrh ve shora uvedené části týkající se namítaného nezákonného zásahu vylučuje k samostatnému projednání.

V části návrhu týkajícího se vyhlášení místního referenda navrhovatel uvádí, že v obci Černolice byl na podzim roku 2012 projednáván návrh územního plánu, k němuž bylo na veřejném projednání konaném dne 1. 10. 2012 vzneseno mnoho námitek a připomínek, včetně námitek členů přípravného výboru (navrhovatele). Dne 6. 12. 2012 je projednávalo zastupitelstvo obce, avšak odmítlo projednávat dílčí námitek a připomínky a pouze schválilo způsob jejich vypořádání navržený pořizovatelem územního plánu, aniž by s tímto materiálem seznámilo na jednání zastupitelstva veřejnost. Navrhovatel v důsledku popsánoho netransparentního postupu zastupitelstva inicioval vyhlášení místního referenda ohledně toho, zda mají být součástí územního plánu jeho nejvíce problematické části. Návrh na vyhlášení místního referenda byl na obecní úřad odpůrce doručen dne 11. 12. 2012 a dne 19. 12. 2012 byl k výzvě starosty doplněn. Téhož dne starosta informoval navrhovatele o tom, že návrh na vyhlášení místního referenda je bez vad. Starosta návrh předložil zastupitelstvu na jeho nejbližším jednání, které se konalo dne 19. 12. 2012. Návrh byl na program jednání zařazen pod bodem č. 5 a jako bod 6. byla na program současně zařazena informace o projednávání územního plánu. V průběhu jednání zastupitelstva však došlo ke změně uvedeného programu a k zařazení nového bodu č. 5, kterým bylo schválení územního plánu. Zastupitelstvo územní plán schválilo (byl vydán jako opatření obecné povahy č. 1/2012/OOP ze dne 20. 12. 2012 s účinností k 4. 1. 2013). Místní referendum pak zastupitelstvo obce odmítlo vyhlásit, aniž by své rozhodnutí jakkoliv odůvodnilo. S odkazem na § 13 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“), a na nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 101/05, má navrhovatel za to, že takové rozhodnutí zastupitelstva je nezákonné, neboť o daných otázkách lze referendum konat. Navržené otázky se dotýkají samostatné působnosti obce s tím, že v projednávané věci se stejně jako v citovaném nálezu Ústavního soudu otázky týkají návrhu územního plánu, neboť ten nebyl do té doby v souladu s § 54 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, vydán. Konání místního referenda nemůže bránit okolnost, že se věc stane předmětem jakéhokoliv řízení. Předložením návrhu na vyhlášení místního referenda byl zastupitelstvu obce jednoznačně deklarován zájem širokého okruhu občanů obce na tom, aby o dílčích otázkách územního plánu bylo rozhodnuto v referendu. Tento zájem však zastupitelstvo v rozporu se zákonem ignorovalo.

Odpůrce se ve svém vyjádření k návrhu vyslovil toliko k jeho části týkající se namítaného nezákonného zásahu, a to navíc pouze ve vztahu k účastenství odpůrce v řízení o uvedené žalobě.

Krajský soud v Praze shledal, že návrh byl podán včas [§ 57 odst. 2 písm. b) zákona o místním referendu], osobou oprávněnou [§ 57 odst. 1 písm. b) téhož zákona], a to ze zákonem předvídaných důvodů [§ 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Jak bez dalších podrobností plyne ze zápisu z jednání zastupitelstva odpůrce konaného dne 19. 12. 2012, které navrhovatel k návrhu připojil, byl usnesením č. 8-21-2012/ZO „zamítnut návrh na uspořádání místního referenda k územnímu plánu dne 26. ledna 2013“. Z citovaného zápisu ani z vyjádření starosty odpůrce k návrhu či jím předložené spisové dokumentace není zřejmé, na základě jakých důvodů zastupitelstvo dané místní referendum nevyhlásilo. Přestože

soud považuje takovou situaci za dosti nestandardní, s ohledem na povahu řízení ve věcech místního referenda a s přihlédnutím k velmi krátké zákonné lhůtě k rozhodnutí pokračoval v řízení, aniž by starostu odpůrce vyzýval k doplnění vyjádření či spisových podkladů.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o místním referendu zastupitelstvo obce na svém nejbližším zasedání po předložení návrhu na vyhlášení místního referenda rozhodne „o vyhlášení místního referenda, jestliže lze o navržené otázce místní referendum konat, a zároveň stanoví den jeho konání“ [písm. a)], nebo o tom, „že místní referendum nevyhlásí, jestliže o navržené otázce nelze místní referendum konat“ [písm. b)]. Výkladem citovaného ustanovení soudní judikatura dovodila (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2009, čj. 44 Ca 44/2009-33, č. 1921/2009 Sb. NSS), že zastupitelstvu obce při svém rozhodování o (ne)vyhlášení místního referenda přísluší posoudit, zda se v případě navrhovaného místního referenda jedná o věc patřící do samostatné působnosti obce (§ 6 zákona o místním referendu) a dále zda v dané věci není konání místního referenda vyloučeno podle ustanovení § 7 téhož zákona. Pokud zastupitelstvo obce neshledá nepřipustnost konání referenda podle § 6 či § 7 zákona o místním referendu, posuzuje dále to, zda navrhovaná otázka splňuje požadavek daný ustanovením § 8 odst. 3 citovaného zákona, tedy zda je otázka „jednoznačně položena tak, aby na ni bylo možno odpovědět slovem ‘ano’ nebo slovem ‘ne’.“ Pokud zastupitelstvo shledá soulad navrhovaného místního referenda se shora uváděnými předpoklady, je jeho povinností místní referendum vyhlásit; neučiní-li tak, může jeho rozhodnutí o vyhlášení místního referenda k návrhu přípravného výboru nahradit soud (§ 57 odst. 3 zákona o místním referendu).

S ohledem na výše uvedené soud nejprve přistoupil k hodnocení toho, zda v případě posuzovaného místního referenda nastal jeho rozpor s ustanovením § 6 zákona o místním referendu, jinak řečeno, zda se navrhované místní referendum týká věci patřící do samostatné působnosti obce. Do samostatné působnosti obce patří ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, „záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v ustanovení § 84, § 85 a § 102 citovaného zákona, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém území dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeb bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku“. Podle ustanovení § 6 odst. 5 stavebního zákona pak zastupitelstvo obce mimo jiné „a) rozhoduje v samostatné působnosti o pořízení územního plánu a regulačního plánu, b) schvaluje v samostatné působnosti zadání, případně pokyny pro zpracování návrhu územního plánu, c) vydává v samostatné působnosti územní plán“. Z výše uvedeného vyplývá, že zastupitelstvo obce v samostatné působnosti, pokud jde o územní plán, rozhoduje o jeho pořízení, zadání návrhu, případně pokynů pro jeho zpracování a současně jej vydává. V projednávané věci jsou předmětem navrhovaného místního referenda otázky týkající se vydání územního plánu, jedná se tedy o věc spadající do samostatné působnosti obce, a návrh na konání tohoto referenda tedy nebyl podán v rozporu s ustanovením § 6 zákona o místním referendu.

Soud proto dále hodnotil, zda lze v projednávané věci v případě navrhovaného místního referenda shledat některý z důvodů pro nepřipustnost jeho konání. Podle ustanovení § 7 zákona o místním referendu nelze místní referendum konat o „a) o místních poplatcích a o rozpočtu obce nebo statutárního města, b) o zřízení nebo zrušení orgánů obce nebo statutárního města a o

jejich vnitřním uspořádání, c) o volbě a odvolání starosty nebo primátora územně nečleněného statutárního města, primátora statutárního města a primátora hlavního města Prahy, místostarosty nebo náměstka primátora, členů rady obce, města, městského obvodu nebo městské části, členů rady statutárního města a hlavního města Prahy a dalších členů zastupitelstva obce, zastupitelstva statutárního města, jakož i volených nebo jmenovaných členů dalších orgánů obce a statutárního města, d) jestliže by otázka položená v místním referendu byla v rozporu s právními předpisy nebo jestliže by rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy, e) v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení, f) o uzavření veřejnoprávních smluv k výkonu přenesené působnosti, nebo g) o schválení, změně nebo zrušení obecně závazné vyhlášky obce, h) jestliže od platného rozhodnutí v místním referendu do podání návrhu na konání místního referenda v téže věci neuplynulo 24 měsíců.“ Jak plyne z navrhovaných otázek pro posuzované místní referendum, aplikace důvodů pro nepřípustnost jeho konání plynoucích z § 7 písm. a), b), c), f) a g) vůbec nepřichází v dané věci v úvahu. V textu otázek navrhovaných pro místní referendum soud dále neshledal rozpor s právními předpisy [důvod nepřípustnosti podle § 7 písm. d) citovaného zákona], přičemž ze spisových podkladů v dané věci nelze ani shledat, že by se v téže věci v obci Černolice místní referendum v posledních 24 měsících již konalo [důvod nepřípustnosti podle § 7 písm. h) citovaného zákona].

Jako poslední důvod nepřípustnosti konání, pro který zastupitelstvo odpůrce mohlo místní referendum nevyhlásit, tedy zbývá důvod podle § 7 písm. e) citovaného zákona spočívající v tom, že o položené otázce se rozhoduje ve zvláštním řízení (zákon zde v poznámce pod čarou odkazuje na nyní již zrušený zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů). Uvedená výlučka dopadá na situace, kdy zákon zakládá obci pravomoc rozhodovat o věci patřící do samostatné působnosti obce ve zvláštním řízení, tj. v řízení formálně upraveném procesním předpisem. Nepřípustné přitom je meritorně v takovém zvláštním řízení rozhodnout, nikoliv takové řízení iniciovat (viz Rigel, F. *Zákon o místním referendu s komentářem a judikaturou*. Praha. Leges, 2011, str. 78 a násl.). Výkladem popisovaného ustanovení se již opakovaně zabývala soudní judikatura, a to dokonce i ve vztahu k procesu přijímání územních plánů. Jak v tomto ohledu plyne především z nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 101/05 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), na který ostatně navrhovatel odkazuje, „pokud je územní plán ve stádiu návrhu, nebrání konání místního referenda ani ust. § 7 písm. e) ani jiné ust. zákona o místním referendu“.

Ze správního spisu v projednávané věci soud v této souvislosti zjistil, že dne 30. 6. 2008 bylo usnesením zastupitelstva obce č. 1-16/2008/ZO schváleno pořízení územního plánu obce Černolice; zadání územního plánu pak bylo schváleno dne 22. 10. 2008 (usnesení č. 1-19/2008/ZO). Veřejné projednání upraveného a posouzeného územního plánu proběhlo dne 1. 10. 2012. K vypořádání námitek k návrhu předmětného územního plánu došlo na jednání zastupitelstva obce konaném dne 6. 12. 2012, kde zastupitelstvo obce schválilo vypořádání námitek k územnímu plánu v podobě, kterou zastupitelstvu obce předložil pořizovatel (usnesení č. 5-20-2012/ZO). Dne 11. 12. 2012 byl pak Obecnímu úřadu Černolice doručen návrh na vyhlášení předmětného místního referenda, který byl k výzvě starosty obce doplněn dne 19. 12. 2012. Téhož dne (tedy 19. 12. 2012) rozhodlo zastupitelstvo obce o vydání územního plánu (usnesení č. 5-21-2012/ZO) a o zamítnutí návrhu na uspořádání místního referenda k územnímu plánu (usnesení č. 8-21-2012/ZO).

Návrh na konání místního referenda byl tedy v dané věci podán ještě před tím, než byl územní plán vydán zastupitelstvem obce. Vzhledem k tomu, že zastupitelstvo obce po projednání návrhu územního plánu nemusí územní plán vydat, ale může jej mimo jiné i vrátit pořizovateli se

svými pokyny k úpravě a novému projednání (§ 54 odst. 3 stavebního zákona), není podle názoru soudu *a priori* vyloučeno, aby ještě v této fázi přijímání územního plánu místní referendum o otázkách týkajících se územního plánu mohlo být vyhlášeno. V projednávané věci však soud nemohl dále přehlédnout, že navrhované otázky jsou obsahově totožné s námitkami, které již byly k návrhu územního plánu vzneseny v rámci jeho projednávání. Jak totiž z předložené spisové dokumentace plyne, k využití lokality označené v návrhu územního plánu jako Z10a (otázka č. 1 navrhovaného referenda) směřovaly např. námitky Ing. Evy Páleníkové a Vladislava Páleníka (námitka čj. 699), k využití lokality označené v návrhu územního plánu jako Z9a (otázka č. 2 navrhovaného referenda) směřovaly např. námitky RNDr. Aleny Bímové (námitka čj. 694) a k lokalitě označené v návrhu územního plánu označené jako Z2a (otázka č. 3 navrhovaného referenda) pak směřovaly například námitky Jaroslava Dubského (námitka čj. 692).

Podle § 52 odst. 2 stavebního zákona mohou proti návrhu územního plánu podat námitky vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. Z ustanovení § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, potom plyne, že „o námitkách rozhoduje správní orgán, který opatření obecné povahy vydává. (...) Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy“. Zákon tedy pro rozhodnutí o námitkách vznesených proti návrhu územního plánu jasně stanoví přesný procesní postup (předpokládá zvláštní řízení), jímž je správní orgán vydávající opatření obecné povahy vázán (zastupitelstvo obce při vydávání územního plánu). V posuzovaném případě o podaných námitkách proti návrhu územního plánu navíc rozhodlo zastupitelstvo obce svým usnesením již ze dne 6. 12. 2012 (byť odůvodnění tohoto rozhodnutí je až součástí odůvodnění samotného územního plánu), přičemž návrh na konání místního referenda byl podán až dne 11. 12. 2012. Za těchto okolností má soud za to, že v projednávané věci jsou naplněny předpoklady dané ustanovením § 7 písm. e) zákona o místním referendu, podle něhož nelze místní referendum konat v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení. Ostatně i z textu samotného návrhu vyplývá, že stěžejním motivem podání návrhu na vyhlášení místního referenda v dané věci je nesouhlas navrhovatele se způsobem jednání zastupitelstva a rozhodnutí o podaných námitkách.

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že místní referendum představuje jednu z forem přímé demokracie, přičemž přímou demokracii je třeba vykládat jednak jako institucionální výraz principu suverenity lidu, umožňující rozhodování věcí veřejného zájmu, a jednak jako základní právo občanů přímo se podílet na správě veřejných věcí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, čj. Ars 1/2012-26, č. 2718/2012 Sb. NSS). Námitky proti návrhu územního plánu je třeba naopak vnímat primárně jako nástroj, prostřednictvím něhož mohou oprávněné subjekty hájit zejména svá subjektivní práva (nikoliv však výlučně). Především pak podle názoru zdejšího soudu nemůže institut místního referenda sloužit jako opravný prostředek *sui generis*, jehož smyslem by měla být náprava případného pochybení správního orgánu (ať již procesního charakteru či ve věci samé). Nelze samozřejmě v obecné rovině vyloučit situaci, kdy bude přípustné konání místního referenda o otázce, která se později stane předmětem rozhodování ve zvláštním řízení (tedy i rozhodování o námitkách proti návrhu územního plánu). Soud však nepovažuje za možné, aby občané obce v rámci místního referenda opětovně rozhodovali ve věci již příslušným správním orgánem ve zvláštním řízení rozhodnuté. Takový postup by ostatně byl i v příkrém rozporu s principem právní jistoty. Nesouhlas se způsobem vypořádání, resp. posuzování případné nezákonnosti rozhodnutí o námitkách proti návrhu územního plánu, může být předmětem samostatného přezkumu např. formou dozorčích prostředků v rámci správního řízení (§ 94 a násl. správního řádu), vyloučeno za určitých okolností není ani napadení rozhodnutí o námitkách prostřednictvím žaloby podle § 65 a násl. s.

ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62, www.nssoud.cz). Zákon konečně připouští též možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy jako takového nebo jeho části (územního plánu) postupem podle § 101a násl. s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené má tedy soud za to, že místní referendum, jehož vyhlášení je navrhováno o shora citovaných otázkách, je nepřipustné a zastupitelstvo odpůrce tedy nepostupovalo v rozporu se zákonem o místním referendu, pokud toto místní referendum nevyhlásilo. Posouzení samotného znění navrhovaných otázek s požadavky stanovenými v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o místním referendu proto již soud považoval za nadbytečné.

Nad rámec odůvodnění tohoto rozhodnutí soud konstatuje, že se na něj v dané věci obrátili zastupitelé odpůrce (Antonín Zdeborský, Vladěna Drobílková, Ing. Milan Macela a Petr Lacina) s tím, že „*vzhledem k nečinnosti starosty obce, která by mohla způsobit škody velkého rozsahu*“ podali k návrhu své vyjádření. Současně požádali soud, aby „*posečkal s rozhodnutím*“ do jednání zastupitelstva, „*kde budou odsouhlaseny konkrétní kroky a vyjádření k předmětné žalobě*“. K tomu lze toliko uvést, že podle § 91a odst. 2 s. ř. s. jsou účastníky řízení ve věcech místního referenda toliko přípravný výbor (v dané věci totožný subjekt s navrhovatelem) a příslušná obec, přičemž obec zastupuje navenek její starosta (§ 103 odst. 1 obecního zřízení). Soud proto jednal a procesně komunikoval se starostou obce, který je za odpůrce v souladu s § 33 s. ř. s. oprávněn činit procesní úkony.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož v řízení ve věcech místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu těchto nákladů.

Usnesení bude doručeno účastníkům řízení a současně bude vyvěšeno na úřední desce soudu; usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2013

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Vlasáková